

rende, at konventionen får en udformning, så den også kan vinde tilslutning fra de store producenter og brugere af klyngeammunition, og at det i valget mellem de to forhandlingsprocesser er af afgørende betydning at få et resultat i FN-regi, så den fremtidige regulering får det bredest mulige omfang og kommer til at omfatte producenter og brugere af disse våben. Så den danske position er altså sammenfaldende med og har støtte fra Finland, Holland og Sverige, og det mener jeg faktisk er nok så vigtigt, mens oppositionen, SF og Enhedslisten, anvender Norge som det eneste eksempel. Lad os nu se, hvad Norge ender med.

Jeg siger tak for forespørgslen, jeg siger tak for gentagelsen af tilslutningen til den danske forhandlingsposition. Jeg kan bekræfte over for hr. Jørgen Poulsen, at vi ser lige så alvorligt på skadevirkningerne, og derfor ønsker vi at undgå dem.

Kl. 14:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ja tak. Der er en kort bemærkning fra fru Pernille Frahm.

Kl. 14:44

Pernille Frahm (SF):

Ja, det er jo netop skadevirkningerne, som vi har diskuteret her, og udenrigsministeren henholder sig så til, at det, Wellingtonerklæringen taler om, er de uacceptable skadevirkninger. Det kan der jo være noget rigtigt i. Derfor vil jeg gerne høre: Hvad er så uacceptable skadevirkninger? Er det 5 pct. fejl, er det 10 pct. fejl, eller er det 15 pct. fejl, eller hvor er vi henne, før det er uacceptabelt? Jeg kan huske, da regeringen meget tydeligt sagde, at 5 pct. var uacceptabelt – 5 pct. ville være uacceptabelt.

Er det ikke sandt, at den type klyngebombe, som regeringen vil fortsætte med at bruge, svarer til den anden type, man ikke vil fortsætte med at bruge? Den eneste forskel er, at 642 ikke er testet i kamp, men testet under forhold, der svarer til kamp, giver den en fejlprocent på over 10.

Kl. 14:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Udenrigsministeren.

Kl. 14:45

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes slet ikke, vi skal stå her og diskutere den ene eller den anden procent og den ene eller den anden test. Det, det drejer sig om her, er, når vi skal lede disse forhandlinger, at sørge for at få

det bedst opnåelige resultat. Det bedst opnåelige resultat er det med den lavest mulige fejlprocent, som man kan få de store forbrugere og brugere af våbnet til at tilslutte sig et bindende forbud mod. Jeg har ikke meget glæde af at sætte et mål op, jeg overhovedet ikke når, således at intet bliver forbedret. Det drejer sig om at få forbedringer og ikke om bare at få de smukkeste positioner. Det fører jo ingen steder hen. Det drejer sig om at få praktiske forbedringer, og det er det, vi går efter.

Kl. 14:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Pernille Frahm.

Kl. 14:46

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil gerne bede udenrigsministeren bekræfte, at det tidligere har været regeringens linje, at en fejlprocent på 5 var uacceptabel.

Kl. 14:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Udenrigsministeren.

Kl. 14:46

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg vil da gerne bekræfte, at kan jeg komme under 5 pct., vil jeg være meget glad for det. Men jeg vil have trukket de internationale forhandlinger frem til så lav en procent som overhovedet muligt. Det hjælper ikke ret meget, at jeg siger: Hvis ikke jeg kan få det procenttal, vil jeg overhovedet ikke have den forbedring her. Altså, det her er realisme. Jeg skal tage den forbedring, jeg kan få, og Danmark trækker det ned til den lavest mulige fejlprocent – den lavest mulige.

Fru Pernille Frahm husker også miljødebatteerne fra tidligere, og der havde vi jo inden for miljøpolitikken det begreb, der hed best available technology, altså, at man hele tiden skulle anvende den bedst tilgængelige teknologi. Det gælder også her. Derfor går jeg også ind for, at vi kan lave alternativer, og vi håber da også på, at det bliver mindre end 10 år, som hr. Morten Helveg Petersen ønskede. Derfor går vi altså ind for forbedringer hele tiden, så vi kan komme af med de uacceptable skadevirkninger – de, der ikke har selvdestruktionsmekanisme, de, der rammer civile, de, som ligger bagefter og rammer, præcis som hr. Jørgen Poulsen beskrev. Det er dem, vi skal af med, og jo flere af dem, vi kan komme af med, jo bedre. Men at have en position, som siger, at jeg intet vil have, hvis ikke jeg kan få det absolutte, hjælper ikke ofrene.